

ומכלול זה אתה למד, דתורייהו, שתיהן הנשים הללו, חמוטו ואם חמוטו, הן כתיבי בחדיא, נאמרו בכתב במאורש, ואילו הנך, שאר הנשים הנכורות במשנה, חיוב השရיפה עליהם מדרשא אתייא, נלמד מגזירה שווה.

ומעתה, דנה הגمرا:
הנחיא לאביי, דאמיר להלן לגבי מחלוקת רבי ישמעאל ורב עקיבא, "משמעות דורשין", כיצד לדרשו את הכתוב "אתהן", איבא בגיןיו. שהוא סובר כי לדברי הכל אם חמוטו חיובה הוא בשရיפה, אלא שרבי עקיבא סובר שאם חמוטו נאמרה במפורש בדברי הכתוב ["]אתהן[", ואילו רבי ישמעאל בדברי הכתוב לא נאמרה בכתב, אלא היא סובר שהיא לא נאמרה בכתב, מלבד מדרשה [וכפי שיבואר להלן], לפיו שפיר ניתן לומר כי מתניתין מני, משנתנו בשיטת מי אמרה? — רבי עקיבא היא.

אלא לרבע, דאמיר להלן כי לדברי הכל לא נאמרה אם חמוטו במפורש בתורה, ורק דין חמוטו לאחר מיתה איבא בגיןיו, שנחלקו רבי ישמעאל ורב עקיבא אך ורק בשאלת אם ממשיך חיוב המיתה בשရיפה בחמוטו גם לאחר מיתה אשתו של חמוטו, או שלאחר מיתה אשתו אין חיוב מיתה בחמוטו, אלא היא אסורה עליו מעתה רק באיסור בעלמא. אם כן, לדברי הכל אין חיוב שריפה של אם חמוטו מפורש בתורה, מתניתין, שਮוכה ממנה שחיוב שריפה באם חמוטו מפורש בתורה — מני!? כשיטת מי היא אמרה!?

אמר לך רבא, אכן אין שיטה שכזו, ולכן יש לשנות את המשנה באופן אחר: **תני: הבא על האשה שנשאה בתה.** והיינו הבא על

כפי אם כן היה התניא ציריך לומר: הבא על אשה שנשאה את בתה, ולא לומר "הבא על אשה ובתה", שהרי על ביתאת אשתו [בת חמוטה] הוא לא חייב כלום.

אלא שבהכרח, כך אמר התניא: הבא על "אשה" שהיא אם חמוטו, או הבא על "בתה" שהיא חמוטו, על כל אחת ואחת מהן הוא חייב שריפה.

"הבא על אשה, שנשאה בתה", דהיינו, הבא על חמוטו, לא קטני.

אלא hei קתני: **"הבא על אשה ובתה".**

והרי מכלל הלשון הזה למד דתורייהו לאיסורה. דהיינו, משמעות הלשון הזאת אומרת, שכל אחת משתי הנשים הללו אסורות עליו. ולא מדובר בחמוטו שהוא אשה אחת בלבד האסורה, אלא בשתי נשים אסורות, שעל כל אחת משתיهن הוא חייב שריפה.

ומאן נינחו, מי הן שתי הנשים האסורות, כל אחת ואחת באיסור "אשה ובתה" שנאמר בתורה במפורש שחביבים עליהם שריפה?

בhcרכה, שהן חמוטו, ואם חמוטו. שהרי רק בהן אמר הכתוב במפורש שחביבים עליהם שריפה, בעוד שכל שאר הנשים שבמשנה לא אמר חיוב שריפה במפורש, אלא הוא נלמד מחמוטו ואם חמוטו.

וקתני **"יש בכלל אשה ובתה"**, מהן נלמד לכל שאר הנשים השניות במשנה, שחביבים עליהם שריפה.